

og, om man saa vil, Arbeidsmanden, den Mand, som paa eengang var en Formand ved Skovdriften, en Opsynsmand, og Arbejder ved sine egne Kræfter. Man har ved Lovens Behandling i Landstthinget troet, at dette ikke vilde være gavnligt, og man er vendt tilbage til igjen at opretholde en temmelig talrig og, som det synes, tilstrækkelig talrig Skovfogedklasse. Deri har Udvalget seet et heldigt Skridt, idet det vil være bedre, i Overgangstilstanden, indtil man kommer til en endelig Erkjendelse af hvad der vil være det rette Maal, og indtil først Kræfterne have været forsøgte, at holde sig nærmere til det Bestaaende.

Naar man opfatter disse forskjellige Hensyn, saa vil man see, at, medens Udkastet gik ud paa at indføre forskellige Forandringer, som Regjeringen antog, skulde være nyttige for den endelige Forandring af Skovbruget, saa har Loven i Landstthinget faaet en saadan Forandring, at den nu mere maa betragtes som en forbigaaende, som en Overgangslov. Overførsterne blive staaende indtil videre — der staaer udtrykkeligt i Loven om dem, at det kun er en foreløbig Foranstaltning — men de frigjøres for den directe Virksomhed i Skoven, som dem, der selv gribe ind i Skovbruget ved Skovdriften, de fremtræde kun som controlerende, undersøgende, om Planerne blive opfyldte; Skovriderne faae en forøget Selvstændighed, deres Virksomhed bliver saa frigjort, som den kan være i Genhold til de almindelige Bestemmelser, som ville fremkomme ved Skovbruget, og de beholde til deres Tjeneste de Mænd, som de hidtil have havt, og som, forsaavidt de ere opyorede ved Skovbruget, ere yderst nyttige og brugbare. Der har ved Undersøgelsen været reist mange Tvivlsmaal med Hensyn til Skovfogedklassen i det Hele taget, men idet Udvalget nærmere har undersøgt Betydningen af disse Tvivl, er den kommen til den Tro, at de hovedsagelig hidrøre derfra, at Skovfogedklassen hidtildags i det Hele taget, eller i det Mindste i mange Tilfælde, ikke har

været besat med den Omhyggelighed, som man skulde have vilst; at man, istedetfor at sørge for, at Enhver, der blev ansat som Skovfoged, havde arbejdet en behørig Tid ved Skovens Dyrkning og ved dens hele Behandling, havde taget dem bort fra forskellige Stillinger, tildeels endog som en personlig Begunstigelse, og ansat dem ved en Bedrift, der enten kræver et forudgaaende Studium eller en lang Bane, ja, man kunde maaskee gjerne sige, at den selv med et forudgaaende Studium kræver en lang Bane. Det har man Grund til at haabe, vil blive rettet; vel indeholder Loven ingen Bestemmelse, som sikker herfor, i det Mindste ingen væsentlig Bestemmelse; men, naar vi see hen til de forskellige Bilag, vi have faaet meddeelte fra Regjeringen, og som man gjerne kan sige, indeholder Regjeringens gode Forsætter i denne Retning, saa er det at formode, at Skovfogedklassen for Fremtiden vil blive besat efter ganske andre Hensyn, og at denne Klasse vil komme til at spille en meget vigtig og gavnlig Rolle ved hele Skovbruget. Man har, for at bøde paa en af de Mangler, jeg har nævnt, nemlig den, som angaaer Regnskabsvæsenet, stilt Udbetalingerne og alle Pengeomsætningerne, der høre sammen med Skovbruget, fra Skovriderne, der hidtil paa de fleste Steder have havt dette under sig, og ansat særegne Regnskabsbetjente, det vil sige saadanne Regnskabsbetjente, som, hvor det var muligt, forresten vare Regnskabsbetjente i Statens Tjeneste, og som gave Sikkerhed for, at de baade forstode den Sag, som de beskæftigede sig med, som ogsaa vare paa lidelige i Pengesager, og havde stillet den behørig Sikkerhed derfor.

Det er disse Grundtræk, der fremtraadte i Loven; derimod gav Loven ikke det, man maaskee kunde have ventet, den gav ikke bestemte Regler med Hensyn til Personalets Fremmelse og Ansættelsen af de Personer, der skulde gaae ind i Skovetaten, den gav i denne Henseende ingen saadan Sikkerhed, som man kunde ønske.